

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1818/2023
21.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Емил Лилић, адвокат из ..., против тужене Агроиндустријско комерцијалне банке „АИК Банка“ АД Београд, из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4987/2022 од 02.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4987/2022 од 02.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4987/2022 од 02.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1075/2018 од 24.03.2022. године, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да јој тужена на име увећане зараде за прековремени рад исплати укупан износ од 370.448,00 динара са припадајућом каматом на појединачно утврђене месечне новчане износе од доспелости до исплате (став први изреке). Обавезана је тужена да тужилци на име накнаде штете исплати износ од 32.670,50 динара са припадајућим каматама од 01.04.2018. године до исплате (став други изреке). Обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 139.200,00 динара (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4987/2022 од 02.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1075/2018 од 24.03.2022. године у ставу првом изреке и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке (став први изреке). Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова одговора на жалбу (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни суд о ревизији одлучи као о посебној, по члану 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за исплату увећане зараде за прековремене сате. О праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда којима је одлучивано о истоветним захтевима као тужилином, са истим или битно истоврсним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права у погледу испуњености услова за спорно увећање зараде. Одлучивање о посебној ревизији је предвиђено једино због погрешне примене материјалног права, а тужилца наводима ревизије суштински побија другостепену пресуду због непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања.

Из изнетих разлога, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена.

У парницама из радних односа, у којима се тужбени захтев искључиво односи на новчано потраживање, за оцену дозвољености ревизије меродаван је општи режим прописан чланом 403. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, предвиђено је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 28.03.2018. године, а преиначена 15.03.2021. године. Првостепена пресуда је од 24.03.2022. године, а другостепена пресуда је од 02.12.2022. године. Вредност предмета спора је 370.448,00 динара, што према напред наведеној одредби представља динарску противвредност 3.150,66 евра и испод је износа који омогућава изјављивање ревизије.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**